

spørgsmål, om realiteten i de indgåede aftaler (garantier, administrationsaftaler m.v.) var den, at leasingelskabet ikke længere skattemæssigt kunne anses for at være ejer af leasingaktiverne. Om dette spørgsmål findes der en række ledende højesteretsdomme (TfS 2000.374 H (Carsten Bo Petersen-sagen) og TfS 2000.1011 H (Simon Bent Sørensen-sagen)).

Som det ses, er der, uanset at den formelle baggrund for myndighedernes argumentation var afskrivningslovens § 6, stk. 3, om ophør af virksomhed, tale om 2 vidt forskellige juridiske problemer. Hvor Fyns Erhvervsrevisions-sagen som nævnt drejede sig om den nærmere fortolkning af Ligningsvejledningens regler om succesiv afhændelse, drejer Bilka-sagen sig om det grundlæggende skattemæssige spørgsmål om, hvor mange ejerbeføjelser skatteyderen skal være i besiddelse af for også i skattemæssig henseende at kunne anses for at være den reelle ejer af de pågældende aktiver.

Spm. nr. S 3238

Til skatteministeren (12/9 02) af:

Aage Frandsen (SF):

»Vil ministeren i anledning af Skatteministeriets pressemeddelelse den 11. september 2002 om Dansk Supermarkedssagen, hvor det anføres, at ministeren ikke har været involveret i beslutningen om ikke at appellere landsretsdommen, hvor Dansk Supermarked fik et betydeligt skattefradrag ved køb af underskudsfradrag, bekræfte, at sidste gang, hvor der var en skatteminister fra partiet Venstre (Anders Fogh Rasmussen afløst af Peter Brixtofte), var det politisk bestemt af skatteministeren, at tabte sager ikke skulle appelleres?«

Begrundelse

Spørgeren har i to spørgsmål til ministeren (S 3166 og S 3214) bedt om en redegørelse for, hvorfor Skatteministeriet ikke har appelleret en sag vedrørende et kæmpe skattefradrag for Dansk Supermarked til Højesteret. Dette til trods for at Højesteret tilsyneladende den 20. august 2002 i en meget tilsvarende sag gav skattemyndighederne medhold i tilsidesættelse af

udnyttelse af køb af et leasingelskab som underskudsselskab.

På den baggrund forekommer det rigtigt at få slået fast, hvornår der sidst gjaldt et såkaldt appelstop, og at dette stop var rent politisk bestemt.

Svar (18/9 02)

Skatteministeren (Svend Erik Hovmand):

Efter det appelbegrænsningsprincip, der i en lang periode har været gældende på Skatteministeriets område, er udgangspunktet, at ministeriet ikke anker en sag, når skatteyderen har fået medhold ved landsretten. Bag dette princip ligger, at når først borgeren eller virksomheden har fået ret ved landsretten, skal borgeren ikke belastes yderligere ved, at ministeriet anker sagen til Højesteret.

En helt overordnet betingelse for at anke er, at ministeriet har udsigt til at vinde sagen ved Højesteret.

Dette overordnede princip er videreført under skiftende regeringer.

At der gælder et appelbegrænsningsprincip i Skatteministeriet er imidlertid ikke udtryk for, således som spørgsmålet giver indtryk af, at der slet ikke ankes tabte landsretssager. Der er således i hele perioden blevet anket et begrænset antal sager, når betingelserne for at anke har været opfyldte.

Spm. nr. S 3239

Til skatteministeren (12/9 02) af:

Aage Frandsen (SF):

»Vil ministeren i anledning af Skatteministeriets pressemeddelelse den 11. september 2002 om Dansk Supermarkedssagen, hvor det anføres, at ministeren ikke har været involveret i beslutningen om ikke at appellere landsretsdommen, hvor Dansk Supermarked fik et betydeligt skattefradrag ved køb af underskudsfradrag, oplyse, om ministeriet ved ankefrafaldets beslutning var bekendt med højesteretssagen, hvor Højesteret i en tilsvarende sag den 20. august 2002 underkendte et arrangement, der var meget tilsvarende, men dog økonomisk af betydelig mindre målestok?«